

Turczi István

Rubén és Alfonso árnyéka összeér

(Rubén Darío és Alfonso Cortéz
nicaraguai költők síremléke előtt
a leóni katedrálisban)

Hol van a kéz, mely teremteni tud,
kérdesz hosszú utunk végén
a csukott szemű templom hűvösében.
Mint két, hangszerétől megfosztott
utcazenész, lehajtott fejjel ülünk
az oldalhajó kövezetén.
Ne számíts elragadtatásomra.
*Sosem tudhatod, kire mikor
kezdenek el hatni a szavaid.*
Akár egy időzített bomba,
megfeszül agyadban, kattog,
míg fel nem robban.
Ők, a haláltudók, bölcsebbek nálunk.
Ha lecsukom a szemem, látom őket,
ahogy egymás mellett fekszenek,
s mint a füvek, belélegzik
a föld alatti fényt.
Minden hit és kétségbeesés alapja
az, ami megváltoztathatatlan.
Esteledik, és ez így lesz holnap is.
Miközben a vers konokul fut tovább
az elíziumi papírmezőkön,
Rubén és Alfonso árnyéka összeér.
„Úgy írj, ahogy mások imádkoznak.”
„Úgy élj, ahogy mások meghalnak.”
„Úgy halj, fenséggel, ahogy a nap lemegy.”
*Sosem tudhatod, kire mikor
kezdenek el hatni a szavaid.*

TURCZI ISTVÁN (1957) költő, író, műfordító. A *Parnasszus* című lap főszerkesztője. Utóbbi kötete: *Korpusz* (Scolar Kiadó, 2025).

Önzésünket szemünkre hiába hányják
felnőtt fiaink, láva-szemű lányaink.
Könnyezünk majd, mert hiányoznak,
könnyezünk majd, mert tudjuk, mi is nekik.
Azután fejet hajtunk, megpihenünk
a leóni katedrális hűvösében,
és az egygyévált árnyék résein áttörő
lassú, lisztes ragyogásban
gyűjtünk egy marék reményt.

Hol Bosch otthonos

Hernádi Gyula tartománya

Mióta nem, s ha mégis, az sem az,
hosszú hallgatásra váltott, úgy tolat
benne-belőle, rajta-túl: megőrzésre
minden használható mozdulat.

Mióta az, s ha mégsem, úgy is jó.
Csak vére méri a távolságot.
Homlokát a fájdalom fölé emeli –
Jöjjetek ti álnok egymásutánok!

A legfehérebb lüktetésben egyezkedők,
miniatúr állatok és hűlt helyek nyomán
agyában, hol addig Bosch volt otthonos,
megszelidítve a *katasztrófatartomány*.

Engedelmes boltívek alatt megszentelt
játékai közt kószál, kedvére stillenaktol,
hópelyhek helyett vékony késeket számlál,
Krisztusnak bohóc, bohócnak aktor...

Hágyé-t alakít, összes hangját hétpróbás
edényekbe gyűjti, hol nem fog rajta átok,
hol nem akar meghalni az élet
és *Zúzmará névre hallgatnak a lányok*.

Wimbledon-kanyar

Cyőző és Piroska emlékére

*Azt álmodta, hogy átesett a Határon
dobog a mell és rögeszmévé komprimálva
egysejtelmű té s tova töprengések, felhorgadó
miérték áramában újra lüktet Ő-aortasága*

*Azt álmodta, hogy újra világbaborulnak
a fák, megrezzennek a szél-szelencék
s miközben felülről mustrálja az égmezőt
nem kínozza csúzként a reggeltelenség*

*Nincs többé idővész: múlás-telés egyre megy
„mintha volnánk úgy vagyunk” szól a tétel
rímkabaréra jár az agy e bátor meditátor
már mínuszban néhány örökléttel*

*Az eszmeésszel foghatatlan lett-légyentől
voltton-voltig mint egy zászló végighasadt
mikor mit nem sehol juszt is csontig fájó özön
közöny Csak a vágy íve lett hatalmasabb*

*Mint Anubaními a szegény szíjjártó esete
Babilonban: álomnak tervszerű mesének fanyar
elhagyini ég-föld festett misztikáját kellett az
otthont és apokalipszist termő wimbledon-kanyar*

*A Szt. György Kórház hirdetményes oszlopán
két káposztapille azóta összebújva várja
hogy eljöjjön végre a csend eufóriája –
Együtt készülnek a nagy mozdulatlanságra*